

אריה זקס: 4 סונטות לוו. נאבוקוב

א. שיר המאהב המזדקן

פנייך, קטנים ונדירים, עוברים
כדהרת סוסים בלילה, בלאט;
ידך, בתי, פילגשי, אנושית
על רסן מוחי העייף ונשמט.

אני, שמלכתי בארץ גשומה,
ורד באור הלבן, רחוק,
זו זיעתי על הפר המקומט,
הקול באונך הוא קולי החנוק.

בקפל גופך, בסערה נמסה,
בצחוק מתעגל על כתם הדם,
אחגוג כאביר זקן, מאוים,

שטוף זירמת־שנותיו המאוסה—
אך לשוני הבוגרת בלב השושן
תעלה נעורים וזיקנה בעשן.

ב. תשובת הנערה למאהב המזדקן

— — — פתאום ציפור
רואה עין־טורף קורנת מולה:
פניך גלויים, הרקע אפור,
מעליך החזר־הניאון, הילה.

כך ליל עוני בורח רחוק
בחיוך ורוד לפני המראָה,
או תעודת־זהות נרשמת כחוק
במלון הזול לפני המראָה.

ובהידלק זיק הפציעה בעיני,
אור אדום בטרם צניחה,
גם פידך גם פי יבלמו אנחה,

אחוזי ציפרני הפקס הקנאי.
בינתיים נבטח בבשר הגזאל,
נמס, פורח, קשות, נובל.

ג. באותו ענין, מנקודת־מבט אחרת

המוזה שכבה עם חליל זהב
 על מיטת מלון והיא עירומה,
 וכשתנגן הצליל יוכתב
 לחרב, קסדה, גלימה אדומה

על כתף מצעד פרשי־הבדיל
 הנופלים וקמים, כוחם כי רב
 עלי־בריקדה או בול־שני־מיל
 ותותח אמיתי... הם! עכשיו

פיית החליל קרבה לשפתיה
 ורעד עובר בקפל וילון
 הפרוש לאורך גוזזטרת המלון,

צל ברוח כמעט נוגע
 בעזר הלבן, בצליל המתון.
 עכשיו, שהגיע, הכל כבר נתון.

ד. פראגמנט : המאהב המזדקן נזכר

צופה רגוע ב־"גראנד הוטל"
 רואה היום (בין הרים) קצת ים

עכשיו ראי את גוזזטרת הרקיע
 עומדת ריקה ופוחלץ השנים
 מסיר אבק ממאובנים

שפעם היו לי המון מריע,
 עדות אחרונה לתשוקה החולפת,
 ארוכה ורפה, עטופה ועוטפת.